

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α'.

Ἀθήναι, τῆ 13 Ἰουλίου 1898.

ΑΡΙΘ. 12.

ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Τῷ ἐξόχῳ καὶ πολυτίμῳ μοι
αὐταδέλφῳ Μέμνονι.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ βῶδι βαρεῖα ἔς τὸ χωράφι
Τὰ πόδια ἀροκίνητο πέρνει,
Ἀνοίγει φυσῶντας τὰ μαῦρα ρουθούνια
Κι' ὀλόγουστο στέρνει βραχνὸ μουγγρητό.

Ἀνάφτει τὸ χόρτο, τὸ χῶμα.
Ἡ θάλασσα ὀλόστρωτη ἀστράφτει,
Ἐπὶ τῆ γῆ ξαπλωμένο θωρεῖς τὸ μοσχάρι
Νὰ βρέσκη ἔς τὸν ἥλιο ὄροσιὰ καὶ ζωή.

Ἐστὸς λόφους, ἔς τοὺς κάμπους, ἔς τὰς ράχαις
Ἀστράφτουν χιλιάδες δρεπάνια
Καὶ λιόκαστα ἀσκήρια ἔς τὰ ὀλόμιστα στάχια
Ἀδάμασται πάλιν γυρμένα κινουῦν.

Τριγύρω ἔς τὰ μέτωπα λάμπουν
Οἱ ἀμέτροτοι κόποι τ' ἀνθρώπου,
Κ' ἔμπρός σου ξανοίγεις μ' ὀλόχαρο βλέμμα
Χρυσάφι γεμάτη τὴν κάθε ἀγκαλιά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

13 Ἰουλίου.

«Μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον» ἀξίωμα ὅσον εὐκόλον νὰ λέγηται, ἄλλο τόσο δύνανται εἶναι τὴν ἐφαρμογὴν του. Διότι τῇ ἀληθείᾳ ὁ καθορισμὸς τοῦ μὴ χείρονος δὲν εἶνε καὶ εὐκόλον πρᾶγμα νὰ εὑρεθῇ. Τὰ κακὰ ἐν γένει εἶνε τόσο σκεπτικὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐξαρτῶνται τόσο πολὺ ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε διαθέσεις καὶ τὰς ἄλλας ὑποκειμενικὰς περιστάσεις τῶν ἀτόμων, προξενουῦντα ἄλλοτε μεγαλειτέραν καὶ ἄλλοτε μικροτέραν ἐντύπωσιν, ὥστε εἰς

μάτην θὰ προσεπάθει τις νὰ τοῖς δώσῃ σταθερὸν καὶ ἀκριβῆ ὄρισμόν, καὶ νὰ κάμῃ ἐπομένως ἀσφαλῆ σύγκρισις. Ἡ ἀμνηχανία εἶνε ἀκόμη μεγαλειτέρα προκειμένου περὶ κακῶν, τὰ ὅποια ἐκ τῆς φύσεώς των εἶνε ἀνεπίδεκτα συγκρίσεως. Καὶ εἰς τοιαύτην θέσιν εὑρέθημεν τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀφορήτου ζέσσης οἱ κάτοικοι τῆς ἰοστεφάνου. Δὲν τολμῶμεν οἱ δυστυχεῖς νὰ ἐπιθυμήσωμεν ὀλίγον δροσερὸν ἀεράκι, νὰ ζητήσωμεν τὴν χάριν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἀνηλεῆ οὐρανὸν μας, διότι ἀμέσως ἅμα ἡ ἐλαχίστη αἴρα φυσήσῃ ἐγείρει τὴν ἀπειλητικὴν μορφήν της ἢ σκόνην καὶ καθιστᾷ τὴν ζωὴν μας ἀληθῆς μαρτύριον. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί εἶνε ἡ Ἀθηναϊκὴ σκόνη τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὅσοι ἠτύχησατε νὰ μὴ τὴν γνωρίσητε. Καθὼς ἐγείρεται εἰς νεφύδρια, εἰς στροβίλους, εἰς κλύδωνας καὶ σὰς προαπαντᾷ, σὰς ἐπιτίθεται ἀπότομος καὶ ἀπειλητικὴ ἢ σὰς κυνηγᾷ κατὰ πόδας ὀρητικὴ καὶ ἐπίμονος ἢ ἐμφανίζεται αἰφνηδῶς ὑπὸ τοὺς πόδας σας μικρὰ κατ' ἀρχὰς καὶ ἀκίνδυνος, μεγαλυνομένη καὶ ὄγκουμένη κατόπιν αἰφνης ὡς διὰ θαύματος, ἢ ἐπιπίπτει καθὼς διέρχεσθε ἀμέριμνοι ἀπὸ καμμίαν πάροδον ὡσεὶ καιροφυλακτούσα ὑπόουλως καὶ δολοφονικῶς, καὶ σὰς περιτυλίσσει, σὰς περικλείει εἰς τὰς ἀγκάλας της ὀλόκληρον ἄλλοτε μαλακὴ καὶ περιπαθῆς, ὀρητικὴ καὶ ἀγρία ἄλλοτε, σὰς σκεπάζει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ διεισδύει παντοῦ εἰς τοὺς πόρους καὶ τὰς ραφὰς τῶν ἐνδυμάτων σας, εἰς τὰ μαλλιά, τὰ ὄτα, τὸ στόμα, τοὺς ῥόθωνας, τοὺς πνεύμονας, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ σώματος, καὶ αἰσθάνεσθε σκόνην, καὶ μασσᾶτε σκόνην, καὶ ἀναπνέετε σκόνην, μὲ τὴν μορφήν της αὐτὴν τὴν ἀποτρόπαιον, μὲ τὰ θωπεύματά της τὰ ἐκνευριστικά, δὲν γνωρίζω ἂν ἡ συνάντησις τῆς κεφαλῆς της Μεδοῦσης θὰ μοῦ ἐπροξένοι μεγαλειτέραν φρίκην. Καὶ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅτι δὲν χρειάζεται παρὰ ἓνα κατὰβρεγμα διὰ νὰ τὴν ἐξοντώσῃ. Ἀλλὰ ποῦ ἐργολάβοι εὐσυνείδητοι διὰ κατὰβρεγμα, καὶ, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ποῦ νερό διὰ τοὺς ἐργολάβους; Νερό δὲν ἔχομεν νὰ πίνωμεν. Καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο μὲ τί τρομάρες τὸ πίνωμεν. Μὲ τὸ φάσμα τοῦ τύφου μέσα εἰς τὸ ποτήρι. Καὶ μήπως εἰς τὸν δρόμον μόνον ὑφίσταται κανεὶς τὰς προσβολὰς τῆς σκόνης; Εἰς τὸ σπῆτι σας νομίζετε ὅτι εἴσθε ἀσφαλῆς; Μήπως σέβεται τὸ οἰκιακὸν ἄσυλον ἢ αὐθάδης; Τίποτε. Τὴν εὑρίσκετε ἀπόσκλητον, παντοῦ τρυπωμένην. Ἐπικάθεται εἰς τὰ βιβλία σας, εἰς τὰ ἐπιπλά σας, τὴν κλίνην σας, τὰ ἐνδύματά σας. Ἀ! ! μήπως τῆς ζέσσης τὸ μαρτύριον εἶνε μικρότερον τάχα; Καὶ εἰς τὸ δίλημμα αὐτό, τρομερὸν ὅσον τὸ τῆς μυθολογουμένης Σκύλλης καὶ Χαριδεως, μεταξὺ ἀποναρκούσης καὶ ἀσφυκτικῆς ζέσσης καὶ ἐκνευρίσεως καὶ ἀποπνικτικῆς σκόνης ἐναλλάξ διήλθομεν τὸ δεκαπενθήμερον. Τὸ μέγα ἀτύχημά μας ἦτο ὅτι οὐχὶ σπανίως εἴχομεν ἐν συμμαχίᾳ καὶ τὰς δύο. Καὶ τοῦτο ἦτο βεβαίως τὸ χεῖρον κακόν.

Εἰς ἀντιστάθμισμα ὅμως ἔχομεν τὰς νύκτας, τὰς ἀπαρμιλλοὺς ἀττικὰς νύκτας μας. Κοιμᾶται τότε ἡ ζέστη, καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἐκεῖνος ἐρησυχάζει καὶ αἴρα ἀπαλοτέρα, λιχνιστικὴ, γλυκεῖα περιπίπτει. Ἐχομεν καὶ τὰς ἐξοχὰς μας τὴν Κηφισιάν, τὸ Φάληρον. Ἀ! ! τὸ Φάληρον! Πάει κι' αὐτό! Τὰ τέλματα τὰ ἐκ τῶν ὑδάτων

νεν ή δυστυχής θαλερά δάκρυα, τὰ ὅποια θελήσασα νὰ σπογγίσῃ, παρατήρησεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ μανδύλιόν της. Ὁ νεανίας εὐγενῶς τῇ προσέφερε τὸ ἰδικόν του. Οἱ δακρύβρεκτοι τότε ὀφθαλμοὶ της ἀνεκάλυψαν εἰς μίαν τοῦ μανδύλιου ἄκραν τὰ στοιχεῖα Ε. Π. κοσμούμενα μὲ οἰκόσημον κόμητος.

— Ὡ, δυστυχῆ Πόλη! ἀνέκραζεν ἡ νεανίς· τὰ πάντα εἶνε ἀληθῆ.

— Κατηραμένη τύχη! εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὁ κόμης Πόλη ἀπαγγονίσθη, εἶπε τρέμουσα ἡ Μαίρη· σεῖς δὲ ποῖος εἰσθε;

— Ἐγώ; εἶμαι εἰς δυστυχίᾳ! ἐψέλλισεν ὁ ἄγνωστος σκεθρῆς τῶρα καλῶς τὴν δύσκολον θέσιν του.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε ἡ περίλυπος νέα, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της καὶ ὑποκρινομένη ὅσον ἠδύνατο καλλίτερα· ὁ ἐραστής μου λέγουσι ὅτι εἶνε εἰς ἀπαγγονισμένους· ἀλλ' ὅστις καὶ ἂν εἶνε τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Ὡ! ἀξιάρατος Μίεζ, εἶπεν ὁ ράπτης, ὅστις ἀναχωρῶν συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον τὴν Μαίρην. Μάθετε, δεσποινίς, ὅτι ὁ ἄγνωστός σας ἀνεχώρησε· καλλίτερον διὰ σας! Νυμφευθῆτε ἄλλον καὶ ὄχι ἕνα...

— Σιωπή! τὸν διέκοψεν ἡ Μαίρη, γνωρίζω τίς εἶνε ὁ δυστυχής. Ἀλλὰ καὶ σεῖς τὸν γνωρίζετε;

— Ἐγώ; Τὸν εἶδα χιλιάκις καὶ μάλιστα εἰς τὰς σπουδαιότερας περιστάσεις τοῦ βίου του! ἐπέσυρε τὰ βλέμματα ὄλων. Σεῖς δὲν γνωρίζετε ὅτι καὶ αὐρίον ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πόλιν...

— Θεέ μου! τί συνέβη; μήπως τὸν συνέλαβον; Ὡ δυστυχῆ κόμη Πόλη, μήπως θὰ τὸν κρεμάσουν πάλιν;

— Κάθε ἄλλο· εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ πονηρὸς ράπτης. Πηγαίνει νὰ καταστρέψῃ κανένα δυστυχῆ πάλιν.

Εἰς τοιαύτην εἰδήσιν ἡ Μαίρη ἔπεσεν εἰς νέαν ἐκπλήξιν.

— Σκληρὴ Πόλη, ἐκραζεν δῆθεν ἀπηλπισμένη, ἀλλὰ χαίρουσα. Δὲν ἐπαρκεῖ ἐν θύμῃ; Ὁ σκληρὸς θέλει καὶ ἄλλο καὶ διατί; ἴσως διὰ μικρὰς ἐρωτικὰς φιλονεικίας.

Τὴν ἐπομένῃ πρωίαν ἐνῶ ὁ πρῶην προμηθευτὴς προσγευμάτιζε μ' ἐν καλὸν μπιφτέκιον καὶ ποτήριον ζύθου, ἡ Μαίρη ἴστατο πλησίον του μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξογκωμένους ἀπὸ δάκρυα.

— Μαίρη μου, τῇ λέγει, σήμερον εἰς τὴν πόλιν Γ. θὰ ἐκτελεσθῇ θανατικὴ ποινὴ. Ἐνθυμίσαι βεβαίως τὸν διάσημον ληστὴν Ἰάκωβον. Αὐρίον ἀπαγγονίζεται. Θὰ συναχθῆ πολὺ πλῆθος. Λέγουσι ὅτι καὶ ἐκ Λονδίνου θὰ ἔλθῃ ἡ εὐγενὴς νεολαία. Ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἐτοιμάσου καὶ ἔλα μαζί μου. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἴμεθα εἰς Γ. Ἔχεις ἀνάγκην συγχινήσεως.

— Ναί, θὰ ἔλθω. Ἐλπίζω ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος καὶ ἡ κίνησις τῆς ἀμάξης νὰ μὲ ὠφελήσωσι.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀμαξία φέρουσα τὴν Μαίρην καὶ τὸν πατέρα της, ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος πρὸς τὴν πόλιν Γ. Φθάσαντες εἰς τινα πλατείαν εἶδον ὑψωμένον τὸ θανατηφόρον ἰκρίωμα. Τὰ πέριξ κατεκλύζοντο ὑπὸ πλῆθους περιέρρου.

Ἡ Μαίρη συνεκινήθη πολὺ· ἡ καρδία της ἐπάλλετο ἰσχυρῶς καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της.

Ἦκουε τοὺς πλησίον της συνομιλοῦντας. Εἰς ἑλεγε:

— Φαίνεται ὅτι ἐκστῆσις πολὺ εἰς τὸ δημόσιον διὰ τὴν εὐχαριστηθῆ καὶ διατηρήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἐπὶ τέ-

λους συγκατετέθη ἂν καὶ δὲν εἶνε παράδοξιν, διότι οἱ πρόγονοι του πρὸ τετρακοσίων χρόνων ἔχουσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα.

Ἄλλος προσέθεσε:

— Αὐτὸς ἔλεγε πῶς θὰ παραιτηθῆ, ἀλλ' ἄμα ἔμαθε πῶς ὁ μισθός του αὐξάνει, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι διεδόθη πῶς εἰς ἕνα χωρίον ἐδῶ πλησίον προσεπάθει νὰ νυμφευθῆ μὲ πλουσίαν κόρην...

— Ἴδου ὁ δυστυχὴς Ἰάκωβος! ἐφώνησε τὸ πλῆθος.

Ἡ Μαίρη ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κταδίκου εἶδεν ἄνθρωπον πολὺ γνωστὸν εἰς αὐτήν.

— Ὁ κόμης Πόλη! εἶπεν ὁ πατήρ.

— Ὁ ἀρχαριστικὸς μου! ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Μαίρη.

— Καλὴ τί κόμης Πόλης καὶ τί ἀρχαριστικὸς σου! εἶπε γέρον θεατῆς. Εἶνε ὁ Φόρμιξ κληρονομικὸς δῆμιος τῆς ἐπαρχίας μας καὶ τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι πρὸ 400 χρόνων ἦσαν δῆμοι.

— Κληρονομικὸς δῆμιος! παρατήρησε Λόρδος, ἀκούσας τ' ἄνωτέρω. Ὅποια εἰρωνεῖα διὰ τὴν κληρονομικὴν ἀριστοκρατίαν.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν τί ἔδοξε γαστρὸς ἡ Μαίρη. Ἀπὸ ἐκείνης ὁμοῦ τῆς ἡμέρας δὲν ἀνέγνωτε πλέον μυθιστορήματα.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Λοῦς.

Η ΚΟΥΤΣΟΦΛΙΑΝΗ

Ἐκεῖ ποῦ κέντριζε δειλὰ τῆς ἑλευτεργίης ἐν ἄστρῳ καὶ ἑσπερῶν χλυκοχρώματις καὶ κρύφιας ἀχτίδες μεδ' τὴ σκιαγμένη καὶ ἄδροση γῆ τῆς Μακεδονίας, ἐκεῖ τ' ἄστρι σκοτινίσθη, ἐκεῖ τ' ἄστρι δὲν φέγγει, γιὰ τὴ ἡ σκλαβιά ἐτέντωσε τὸ ἄχαρὸς τῆς θάμῃ καὶ τῶ κρυφῆ ζυλότυπι ἀπ' τὴ θωρηγία τοῦ σκλάβου.

Τώρα διαβάτη ἂν ῥωτῆς ποῖος τόκανε τὸ κρῖμα εἰς τὸν αἰῶνα μας αὐτὸν καὶ θάμπωσε τὸ ἄστρο, σίδερο βάλε σ' τὴν καρδίᾳ, τοῖς στεναγμοῦς σου πνίξε, γιὰ τὸ κρῖμα τόκανε ἡ φωτοδότρα Εὐρώπη!

ΒΡΑΣΙΔΑΣ ΔΗΜΑΚΟΣ

Εἰς τὸ μήθημα τῆς Γεωγραφίας: Ὁ Διδάσκαλος. Ποίους καὶ πόσους πόλους γνωρίζεις; Ὁ Μαθητὴς. Τρεῖς τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον καὶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐκαθελίκευσεν ὁ Χριστὸς ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Δικηγόρος τις καλούμενος ὡς μάρτυς πρὸ τοῦ Δικαστηρίου, περιπλέκει ἀπὸ σκοποῦ τὴν κατάθεσίν του.

— Κύριε δικηγόρε, τῷ παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος διακόπτων αὐτόν, λησμονήσατε πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπάγγελμά σας καὶ εἰπῆτέ μας τὴν ἀλήθειαν.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ μικρὴ Γεωργίτσα μὲ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια καὶ τὸ ὠραῖο στογγυλὸ προσωπάκι της, μετροῖαζει μὲ τὴν ἐξυπνάδα της τὴ λύπη τοῦ πατέρα της καὶ τῆς ἀδελφῆς της. Ντυμένη ἔς τὰ μαῦρα, δὲν ἔχει τὸν ἀρκετὸ καιρὸ καὶ νοῦ νὰ σκεφθῆ γιὰτὶ φορεῖ ἐκεῖνα τὰ πένθημα φορέματα, γιὰτὶ τὸ σπῖτι της εἶνε σὲ θλίβῃ βυθισμένο, γιὰτὶ ὁ πατέρας της εἶνε μελαγχολικὸς καὶ ἡ ἀδελφοῦλά της εἶνε πάντα κλαυμένη. Τίποτε ἄλλο δὲν ἠξέφρει καὶ γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν φροντίζει, παρὰ γιὰ νὰ γελά, νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παίξῃ. Καὶ μὲ ταῖς

παιδιάτικαις κουβένταις της, ἀναγκάζει τὰ φαρμακωμένα χεῖλι τοῦ πατέρα καὶ τῆς ἀδελφῆς της νὰ γελάνε. Ἀλλὰις φοραῖς ὁμοῦ μὲ κάποιαις ἐρωτήσεσι της τοὺς κάνει νὰ λυποῦνται περισσότερο.

— Μὰ πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα; Γιὰτὶ ἀργεῖ τόσο; Κρεμῶντας τὰ χεῖλάκια της μὲ παράπονο τοὺς λέγει.

— Θὰ ἔλθῃ, Γεωργίτσα μου, καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ θὰ πάμε ἐμεῖς νὰ τὴν βροῦμε.

Καὶ μὲ αὐτὴ τὴ παρηγορία ποῦ δὲ νοιώ-

νων, ἰκετεύει ἐκπνεύουσα τὸν Ἀδμητον, ὅπως αὐτὴ καὶ μετὰ θάνατον ἢ ἡ σύζυγος, Χαρώνδας δ' ὁ νομοθέτης ἀπέκλεισε τῆς συνελύσεως τοῦ λαοῦ τοὺς δευτερογάμους ὡς παρεισάγοντας οὕτω μητρυιάν ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς προτέρας ἐνώσεως τέκνων· ἐν αὐτῇ δὲ ταύτῃ τῇ Ῥωμαϊκῇ κοινωνίᾳ βαθέως ἦν ἐρριζωμένον τὸ ἀπόφθεγμα, ὅτι *ζηλωτὸς ὁ πρῶτος γάμος ὁ δὲ δεύτερος ἀπεικταίος*, μεγάλως καὶ μετὰ θάνατον τῆς καταχρησεύσεως τὸν βίον τιμωμένης, ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς ἐγγαρασσομένης τῆς λέξεως *u n i v i r a ἢ u n i n u p t a* (μόνανδρος ἢ μονόγαμος) ἰσοδυναμούσης, ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδοχῇ, τῇ λέξει *castis sim a* (ἀγνωστῆ). (ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣ ΙΤΑΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΩ 1384

Λόγιος περιηγητής, ὁ Συμεὼν Σίγκολις, τῇ 13 Λυγούστου τοῦ ἔτους 1384, ἀνεχώρησεν ἐκ Φλωρεντίας μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του. Μετὰ πέντε ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Βενετίαν. Τῇ δὲ 4 Σεπτεμβρίου, μεθ' ἑτέρων συμπολιτῶν του, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς ἐνετικῆς πρωτεύουσας καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἡμέτερα νησιδία Σροφάδια. Νομίζομεν καλὸν νὰ δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἴδιον περιηγητὴν. «... Ἐφθάσαμεν πλησίον μιᾶς νήσου (Στροφάδων), ἡ ὁποία εἶνε ἐν ἀνοικτῇ θαλάσῃ, ἡ ὁποία νῆσος εἶνε διηρημένη εἰς τὸ μέσον, ὥστε ἡ μία νῆσος ἀπέχει τῆς ἑτέρας, καὶ λέγεται ὅτι ἐνῶ οἱ Ἐνετοὶ μετέφερον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐξ Ἀλεξανδρείας ταξιδεύοντες, ἔφθασαν πλησίον τῆς ρηθείσης νήσου, ἣτις διηρέθη ἐν τῷ μέσῳ, ὅπως διέβη τὸ πολύτιμον σῶμα, καὶ διὰ τῶν νήσων τούτων διέβησαν οἱ Ἐνετοὶ μετὰ τοῦ ρηθέντος λειψάνου καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς Ἐνετίαν. Ἡθέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ διέλθωμεν μεταξύ τῶν δύο τούτων νησιδίων, ἀλλ' ἐξερράγη θύελλα, ἕνεκα δὲ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου, ὅστις διήρκεσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἠναγκάστημεν τέλος νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν 150 μίλλια καὶ ἐνεπιλιμενίσθημεν εἰς Ζάκυνθον». Ὁ Σίγκολις καλεῖ τὴν Ζάκυνθον *Giante* καὶ οὐχὶ *Zante*. Ἄλλα ἀντίγραφα τοῦ χειρογράφου τῆς περιηγήσεως ταύτης ἔχουσι *Ganti*, *Granti* κλπ., ἀλλ' οἱ ἐκδόται παρεδέχθησαν τὴν γραφὴν *Giante*, καθότι ἕτερος σύγχρονος σπουδαῖος Φλωρεντινός, ὁ Λεονάρδος Φρεσκοβάλδης, γράφει ὅτι μετέβησαν εἰς *Giante*. Εἶνε ζήτημα εὐηχήτου προφορᾶς μεταξύ *Z* καὶ *G*.

Φθάσαντες εἰς Ζάκυνθον ἠγκυροβόλησαν εἰς ἀκατοικητον μέρος, φέρον ὄνομα *Λυσίποντον*, ἔνθα παρήμενον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Κατήρχοντο οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ ἐπώλων αὐτοῖς τρόφιμα καὶ ἠγόραζον παχειὰς ὀρνίθας ἀντὶ ἐννέα σολδίων τὸ ζεῦγος. Πολλὰ εἶδη εὕρισκον ἐν ἀφθονίᾳ. Ὁ ρηθεὶς Φρεσκοβάλδης ἐπιβεβαιοῖ ἐπίσης ὅτι εἶχον μείνει ἀπέναντι ἀκατοικητοῦ βουνοῦ, καλουμένου *Λυσίποντου*. Ὁ εἰς γράφει *Λυσίποντον*, ὁ δὲ *Λύσποντον*. Τίς τῶν δύο σφάλλει, ἀγνωστοῦμεν· καθότι μεταβάντες ἐπὶ τόπου, ἐμάθομεν ἐκ τῶν χωρικῶν, οὓς ἠρωτήσαμεν, ὅτι οὐδεὶς ἐγνώριζε τοποθεσίαν φέρουσαν τοιοῦτον ὄνομα. Ἐκ τῶν λεγομένων τοῦτε Σίγκολι καὶ Φρεσκοβάλδης ἀποδεικνύεται ὅτι ἠγκυροβόλησαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κερίου.

Ἀπὸ Ζακύνθου μετέβη ὁ Σίγκολις εἰς Μεθώνην, ἔνθα εἶδεν ὠραιότατον καὶ ἰσχυρὸν φρούριον παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἐπεκράτει, λέγει, νόμος καθ' ὃν τὰ διερχόμενα πλοῖα ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν. Οἱ Γενουήσιοι προσεπάθησάν ποτε νὰ κυριεύσωσι τὸ μέρος

τοῦτο, ἀλλ' οἱ Ἐνετοὶ τοὺς κατέστρεψαν καὶ ἔκτοτε—ὡς διηγείται ὁ περιηγητὴς μας—οἱ Γενουήσιοι δὲν ἔβλεπον μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ὀχυρώματα ταῦτα καθότι περισσότερα τῶν τριῶν γενουησίων πλοίων δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐλευθέραν εἰσοδὸν! Εἰς τὸ ὄρος τῆς Μεθώνης εἶδεν ἐκκλησίαν ἔχουσαν τὸ λειψάνον τοῦ Ἁγίου Λέου (*una chiesa nella quale è il corpo di Santo Leo*). Παρήμενε μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν καὶ ἔπειτα διηυθύνθη εἰς Κυρώνην, ἔνθα εἶδεν ἕτερον ὠραιότατον καὶ ἰσχυρὸν φρούριον ἐνετικόν. Τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὸν Σίγκολιν, παρήγαγε τοὺς καλλιτέρους τοῦ κόσμου κόκκους δι' ἐρυθρὸν χρῶμα (*Kermes*), ἐπὶ λέξει δὲ λέγει: «*quivi vi nasce la migliore grana da tingere scarlati* » *che sia al mondo*», Ἀποπλεύσας διήλθε μετὰξὺ Κύπρου καὶ Κρήτης καὶ ἔφθασεν εἰς Ἀλεξανδρείαν τῇ 27 Σεπτεμβρίου. Περιηγήθη τὴν Αἴγυπτον καὶ ἰδίως τὸ ὄρος Σινᾶ. Ὁ Σίγκολις δὲν περιγράφει τῶν μερῶν τούτων μόνον τὰ τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, τὰς πυραμίδας, ἔτι δὲ δίδει ἀρκετὰς εἰδήσεις περὶ τῶν ζώων, φυτῶν καὶ ἄλλων φυσικῶν ὄντων τῆς Αἰγύπτου. Τὴν περιήγησιν ἐτελείωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου τοῦ 1385 καὶ πλήρης πολλῶν γνώσεων ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα Φλωρεντίαν. Τὴν περιήγησίν του ἐπιτιλοφόρησε *Viaggio al monte Sinai*, εἶνε δὲ γεγραμμένη εἰς λαμπρὸν ὕφος καὶ καλὴν γλώσσαν, ὥστε ἡ Ἰταλικὴ Ἀκαδημία κατέταξεν αὐτὴν εἰς τὰ κείμενα, *testo di lingua*. Ἡμεῖς ἀνεφέραμεν μόνον ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἑλλάδα.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς εἶναι ὑπέρπλουτοι, οὗτοι εἶναι ἐν ὅλῳ 1,500 καὶ ἔχουσιν κτηματικὴν μὲν περιουσίαν ἐκτάσεως 447,000 στρεμμάτων, χρηματικὴν δὲ 7,858,694 δολλαρίων.

Ἡ πλουσιωτάτη γυνὴ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶναι ἡ ἐν Σαντιάγφ σενιέρα Ἰσιδώρα Κουσίνο, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπωνομαζομένη κόμμησσα τοῦ Μοντεχρίστου. Ἐκ μόνων τῶν ἀνθρακωρυχείων τὴν ἔχει μηνιαῖον εἰσόδημα ὀγδοσέκοντα χιλιάδων δολλαρίων. ἦτοι ἐτήσιον εἰσόδημα πέντε καὶ πλέον ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ὁ Ἀμερικανὸς Βανδερβίλτ ἔχει περιουσίαν 194,000,000 δολλαρίων. Ἡ καθημερινή του πρόσδοδος ἀνέρχεται εἰς 28,334 δολλάρια, ἀνὰ πᾶσαν δὲ ὥραν εἰσπράττει ἐκ τόκων 1180 δολλάρια. Ἐχει δὲ κατ' ἔτος ἐξ ἐκποιήσεως γαιῶν του 2 ἑκατομμύρια δολλάρια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Δ. Τοῦρνο Μαγουρέλι. Διήγημα φίλου σας ἐλήφθη· ἀπηντήσαμεν ἀμέσως.—Ν. Δ. Κωσταντζα. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἐστάλησαν δι' ἐγγραφέντας συνδρομητὰς· εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας.—Β. Δ. Φιλιατρά. Περιμένομεν ἀπάντησιν δι' ἐνεργείας σας.—Δ. Σ. Χαλκίς. Ἐπιστολὴ ἐστάλη πρό μηνὸς με ἀποδείξεις· περιμένομεν ἀπάντησιν.—Σ. Γ. Α. Ἀρχιάλων. Τὰ καθυστερούμενα φύλλα ἐστάλησαν· προσεχῶς στέλλεται τὸ ζητούμενον βιβλίον.—Θ. Π. Σωζόπολι. Ἐστάλησαν τὰ ζητούμενα φυλλάδια.—Π. Ι. Φ. Cernavoda. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη· θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ παραγγελία σας.—Ζ. Κ. Σ. Καλαράτιον. Ἐλήφθη ἐπιστολή· ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.—Δ. Α. Π. Ἐλήφθη τὸ δελτάριόν σας καὶ ἀμέσως ἐξετελέσθη ἡ ἐπιθυμία σας· διὰ τὰ ἐπισκεπήτρια δὲν ἐστάλη παραγγελία.